

anys de bonas cullitas de cánem y mongetas; pero, la cosa anaba durant á satisfacció del noble de comedias, y malgrat las malediccions de la Ció y del Quico y hasta dels companys mes amichs, aquest era ben vist pels futurs sogres y era la sombra de recels y engunias per los dos enamorats.

Pero tot te fi en aquest mon; y no hi ha mal que duri una centuria.

‘L Quico, qu’ era entrevesat, se ‘n va estudiar una ab los companys del tint y ho va dir á la Ció ab tota la reserva que ‘l cas s’ aportaba.

Ella s’ hi resistia á posarlo en planta; pero, al ser ais vols de la festa major de la vila, son pare l’ hi digué que habia d’ anar á sarau per exhibirse ab lo promés y fer aixís la presentació del prometatge ab tota regla; y aixó la decidi á dir al seu Quico: apa, endevant y fora.

Va arribar lo Septiembre; y ab ell la festa de la vila. Lo dia era esplendit; lo cel blavós, brillant, servia de fondo al gran cuadro de la festa; y després del dia vingué la nit ab son cel blau estrellat; y ab la nit l’ hora de comensar lo ball al envelat, que, voltat tot de cortinas de domás blau, tenia per adornos unas gassas blavosas que ‘l feyan semblar un cel aquí á la terra, ab collas de angelets bonichs, hermosos que al só de las guitarras y violins giravoltaban bo y llepant los carmetlos de menta que ara son lo complement indispensable dels balls de moda.

La Ció, son pare y ‘l novio eran dels de la colla; y la pobre mossa, trista y capciosa poch feya cara d’ angelet que sempre están riallers, sino que ‘s prestaba á representar aquella nit lo paper que l’ hi pertocaba en la comedia.

D. Gumersindo, enlairat per los vapors del ball, estava entusiasmat; y ja l’ hi semblava haver guanyat la victoria; ‘l cas es que dos companys del Quico, tintorers com éll, prengueren pel seu compte al pobre Lázaro en perspectiva parlantli de comedias, y ‘l rom y l’ aiguardent lo posa-

reu á punt de carmetlo, pero carmetlo no pas dels de menta.

No se sap de cert lo que va passar; pero ‘l cas es que al apuntar l’ auba se sentiren uns crits de ¡ladres! ¡ladres! aprop lo tint de ‘n Segura, y al poch rato ‘s vegé saltar per la tapia una massa informe, blavosa, que corria esverada com una rata perseguida per una colla de gossos.

Y allí, á punta de sol, cuan lo cel blau s’ anaba tenyint de grana y or tornasolant la immensitat de la blavosa volta, aprop l’ envelat guarnit de blau estava extés á terra moll, xop dels peus fins á la cara, tenyit de blau tot d’ una pessa, lo pobre D. Gumersindo qu’ esbufegant, no ‘s daba compte de lo que li passaba, puig lo liquit ab sa blavó li havia enfosquit las potencias; y aprop seu la Ció mudada ab son vestit de blau de cel, y ‘l Quico boy mudat ab sa corbata blava y obrint abdós espantats, sos grossos y blaus ulls com quatre taronjas; y casi, casi ja ‘s compadían del pobre conde de la blavosa sang.

¡Y quina blavor! deyan los del tin que no ‘s podian aguantar lo riure.

A la cuenta, cuan los companys del Quico varen tenir arreglat á D. Gumersindo de Blao ab la *pitma* á sobre, d’ aquellas que ja son *flors*, l’ endressaren al tin prop d’ una barca de blau; y cuan l’ aire de matinada, entrant per los finestrals, l’ hagué retornat de son ensopiment espirotuós, va sentir forts crits de ¡ladres! y l’ home esverat, volguent fugir, va ficar los peus á la galleda; mes ben dit: tota la noble persona dins de la bassa del tin blau.

Lo pare, que ja estava tip de dar diners, va quedar tot blau al mirar lo gendre pintat d’ aquell modo; y entre que ‘l va veure aixís tonto, y *alegra* per anyadidura, y en cambi va veure l’ aixiribiment del Quico, va acabar la comedia donant á n’ aquest la Ció y quedant los dos promesos enguniosos tots blaus de tanta alegría.

Agost de 1898.

ESTEVE GARRELL.

El próximo número aparecerá el viernes.

Imp. de E. Garrell.